ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 12ης Φεβρουαρίου 2009 *

Στην υπόθεση C-93/08,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (Λεττονία) με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2008, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 28 Φεβρουαρίου 2008, στο πλαίσιο της δίκης

Schenker SIA

κατά

Valsts ieņēmumu dienests,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris και C. Toader (εισηγήτρια), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η λεττονική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Şereş, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Δεκεμβρίου 2008,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Schenker SIA, εκπροσωπούμενη από τον A. Tauriņš, μέλος του διοικητικού συμβουλίου, επικουρούμενο από τον I. Faksa, advokāte,

— το Valsts ieņēmumu dienests, εκπροσωπούμενο από τον Dz. Jakāns, επικουρούμενο από την E. Krimela,

— η Λεττονική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις E. Balode-Buraka, E. Eihmane και K. Drēviņa,

— η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Smolek,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις Ο. Πατσοπούλου και Ζ. Χατζηπαύλου,

— η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Heliskoski,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους E. Kalniņš και S. Schønberg,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 11 του κανονισμού (ΕΚ) 1383/2003 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 2003, για την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών έναντι εμπορευμάτων που είναι ύποπτα ότι παραβιάζουν ορισμένα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και για τα μέτρα που πρέπει να λαμβάνονται έναντι των εμπορευμάτων που διαπιστώνεται ότι παραβιάζουν παρόμοια δικαιώματα (ΕΕ L 196, σ. 7).

2 Η εξεταζόμενη αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της εταιρίας Schenker SIA (στο εξής: Schenker) και του Valsts ieņēmumu dienests (κρατικής

φορολογικής αρχής) σχετικά με πρόστιμο που επιβλήθηκε στην εν λόγω εταιρία μετά την καταστροφή εμπορευμάτων για τα οποία υπήρχε η υποψία ότι έθιγαν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Ο κανονισμός 1383/2003 κατάργησε και αντικατέστησε τον κανονισμό (ΕΚ) 3295/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, περί μέτρων απαγόρευσης της ελεύθερης κυκλοφορίας της εξαγωγής, της επανεξαγωγής και της υπαγωγής υπό καθεστώς αναστολής των εμπορευμάτων παραποίησης/απομίμησης και των αναπαραχθέντων χωρίς άδεια (πειρατικών) (ΕΕ L 341, σ. 8).

4 Η τρίτη, η πέμπτη, η ένατη και η δέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1383/2003 έχουν ως εξής:

«3) Όταν τα εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης, τα πειρατικά εμπορεύματα και γενικότερα τα εμπορεύματα που παραβιάζουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, είναι καταγωγής ή προέλευσης τρίτων χωρών, θα πρέπει να απαγορεύεται η είσοδός τους στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας […] και να θεσπιστεί η κατάλληλη διαδικασία που θα επιτρέπει την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών ώστε να διασφαλίζεται στο μέγιστο δυνατό βαθμό η αποτελεσματική τήρηση της απαγόρευσης αυτής.

[…]

5) Κατά το διάστημα που απαιτείται για να διαπιστωθεί εάν τα ύποπτα εμπορεύματα είναι πράγματι εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης ή πειρατικά εμπορεύματα ή εμπορεύματα που παραβιάζουν δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, η παρέμβαση των τελωνειακών αρχών συνίσταται είτε στην αναστολή χορήγησης της άδειας παραλαβής των εμπορευμάτων με σκοπό την ελεύθερη κυκλοφορία, εξαγωγή και επανεξαγωγή τους, είτε στη δέσμευση των εμπορευμάτων αυτών […].

[…]

9) Για να διευκολυνθεί η εφαρμογή του παρόντος κανονισμού τόσο για τις τελωνειακές αρχές όσο και για τους δικαιούχους θα πρέπει επίσης να προβλεφθεί μια πιο ευέλικτη διαδικασία που θα επιτρέπει την καταστροφή των εμπορευμάτων που παραβιάζουν δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, χωρίς να απαιτείται να κινηθεί διαδικασία για να αποδειχθεί ότι υπήρξε όντως παραβίαση δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις.

10) Πρέπει να καθοριστούν τα μέτρα στα οποία θα υπόκεινται τα συγκεκριμένα εμπορεύματα όταν αποδειχθεί ότι είναι εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης, πειρατικά εμπορεύματα ή, γενικότερα, εμπορεύματα που παραβιάζουν ορισμένα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας. Τα μέτρα αυτά θα πρέπει όχι μόνον να στερούν τους υπεύθυνους της εμπορίας των εμπορευμάτων αυτών από κάθε οικονομικό όφελος και να επιβάλλουν σ' αυτούς κυρώσεις αλλά, επιπλέον, θα πρέπει και να αποθαρρύνουν αποτελεσματικά κάθε ανάλογη μελλοντική ενέργεια.»

5 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, περίπτωση i, του κανονισμού 1383/2003 ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως […]:

α) […] "εμπορεύματα παραποίησης/απομίμησης", ήτοι:

i) τα εμπορεύματα, συμπεριλαμβανομένης της συσκευασίας τους, τα οποία φέρουν χωρίς άδεια βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα ίδιο με βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα που έχει εγκύρως καταχωρηθεί για τους ίδιους τύπους εμπορευμάτων ή που δεν δύναται να διακριθεί ως προς τα βασικά του χαρακτηριστικά από το εν λόγω βιομηχανικό ή εμπορικό σήμα και το οποίο, ως εκ τούτου, παραβιάζει δικαιώματα του δικαιούχου του εν λόγω σήματος, σύμφωνα με [το κοινοτικό δίκαιο] ή σύμφωνα με [το εθνικό δίκαιο] […]».

6 Το άρθρο 10, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Οι διατάξεις που ισχύουν στο κράτος μέλος στου οποίου την επικράτεια τα εμπορεύματα εμπίπτουν σε μια από τις περιπτώσεις του άρθρου 1, παράγραφος 1, εφαρμόζονται για να προσδιοριστεί κατά πόσο υπήρξε παραβίαση δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις.»

7 Το άρθρο 11, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού έχει ως εξής:

«1. Όταν τελωνειακές αρχές έχουν δεσμεύσει ή αναστείλει τη χορήγηση της άδειας παραλαβής εμπορευμάτων που είναι ύποπτα ότι παραβιάζουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας […], τα κράτη μέλη δύνανται να προβλέπουν, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, ότι με τη συναίνεση του δικαιούχου εφαρμόζεται μια απλουστευμένη διαδικασία, η οποία επιτρέπει στις τελωνειακές αρχές να προκαλούν την εγκατάλειψη των εμπορευμάτων αυτών για να καταστραφούν υπό τελωνειακό έλεγχο, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποδειχθεί ότι υπήρξε παραβίαση δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις. Προς τούτο, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, τα ακόλουθα:

— ο δικαιούχος ενημερώνει γραπτώς τις τελωνειακές αρχές εντός προθεσμίας δέκα εργάσιμων ημερών […] από την παραλαβή της κοινοποίησης που προβλέπεται στο άρθρο 9, ότι τα εμπορεύματα στα οποία αφορά η διαδικασία παραβιάζουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας αναφερόμενο στο άρθρο 2, παράγραφος 1, και προσκομίζει στις τελωνειακές αρχές τη γραπτή σύμφωνη γνώμη του διασαφηστή, του κατόχου ή του ιδιοκτήτη των εμπορευμάτων ότι τα εμπορεύματα εγκαταλείπονται για να καταστραφούν. […] Η προθεσμία αυτή δύναται να παραταθεί κατά δέκα ακόμα εργάσιμες ημέρες, εφόσον το δικαιολογούν οι περιστάσεις,

— η καταστροφή γίνεται με δαπάνη και υπό την ευθύνη του δικαιούχου, εκτός εάν ορίζει άλλως η εθνική νομοθεσία, αφού προηγουμένως ληφθούν συστηματικώς δείγματα τα οποία φυλάσσονται από τις τελωνειακές αρχές υπό συνθήκες τέτοιες ώστε να αποτελούν αποδεικτικά στοιχεία παραδεκτά σε δίκες στο κράτος μέλος στο οποίο ενδέχεται να χρειαστούν.»

8 Το άρθρο 18 του κανονισμού 1383/2003 προβλέπει τα εξής:

«Κάθε κράτος μέλος θεσπίζει τις κυρώσεις που θα επιβάλλονται σε περίπτωση παράβασης του παρόντος κανονισμού. Οι κυρώσεις αυτές πρέπει να έχουν αποτελεσματικό, αναλογικό και αποτρεπτικό χαρακτήρα.»

Η εθνική νομοθεσία

9 Το άρθρο 201.12, δεύτερο εδάφιο, του κώδικα διοικητικών παραβάσεων (Administratīvo pārkāpumu kodekss) ορίζει τα εξής:

«Η εφαρμογή τελωνειακής διαδικασίας σε εμπορεύματα που αποτελούν προϊόντα παραποίησης ή απομίμησης και σε πειρατικά εμπορεύματα ή η προσωρινή κατοχή τέτοιων εμπορευμάτων τιμωρείται με πρόστιμο 50 έως 250 lats για τα φυσικά πρόσωπα και 500 έως 5000 lats για τα νομικά πρόσωπα, συνοδευόμενο από κατάσχεση των εμπορευμάτων.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

10 Η εταιρία Schenker, εταιρία εκτελωνισμού, ενεργώντας βάσει συμβάσεως για λογαριασμό της, καθώς και για λογαριασμό της παραλήπτριας των εμπορευμάτων εταιρίας Rovens SIA (στο εξής: Rovens), έθεσε σε ελεύθερη κυκλοφορία εμπορεύματα που έφεραν το σήμα της Nokia.

11 Στις 16 Φεβρουαρίου 2005, στο πλαίσιο ελέγχου των εισαγόμενων εμπορευμάτων, το Rīgas Muitas iestāde (τελωνείο της Ρίγα), υποπτεύθηκε ότι επρόκειτο για προϊόντα απομιμήσεως.

12 Εφαρμόζοντας το άρθρο 9 του κανονισμού (ΕΚ) 1383/2003, οι τελωνειακές αρχές δέσμευσαν τα εμπορεύματα, έλαβαν δείγματα από αυτά και τα απέστειλαν σε εκπρόσωπο της Nokia Corp., δικαιούχου του εμπορικού σήματος Nokia, προκειμένου να γνωμοδοτήσει σχετικώς. Επίσης, ενημέρωσαν τη Rovens για τη διαδικασία αυτή.

13 Την 1η Μαρτίου 2005, η Nokia Corp. ενημέρωσε τις τελωνειακές αρχές ότι συζητούσε με τη Rovens τη δυνατότητα εφαρμογής της απλουστευμένης διαδικασίας για την καταστροφή των δεσμευμένων εμπορευμάτων και ζήτησε να παραταθεί η δέσμευση των εμπορευμάτων αυτών κατά 10 ακόμη ημέρες.

14 Στις 3 Μαρτίου 2005, η Nokia Corp. πληροφόρησε τις τελωνειακές αρχές ότι από τα δείγματα των εμπορευμάτων αποδεικνυόταν η ύπαρξη απομιμήσεως. Στις 4 Μαρτίου 2005, η Nokia Corp. και η Rovens συνήψαν συμφωνία για την καταστροφή των εν λόγω προϊόντων με δαπάνη της Rovens και στις 11 Μαρτίου 2005 διαβίβασαν τη συμφωνία αυτή στις τελωνειακές αρχές.

15 Την 1η Απριλίου 2005, οι εν λόγω αρχές συνέταξαν πράξη βεβαιώσεως, στην οποία ανέφεραν ότι η Schenker, ως διασαφητής, είχε παραβεί τα άρθρα 9 και 16 του

κανονισμού 1383/2003. Ομοίως, βάσει της γνωμοδοτήσεως που απέστειλε στις 3 Μαρτίου 2005 η Nokia Corp., ανέφεραν ότι η Schenker είχε διαπράξει «παράβαση» του άρθρου 201.12, δεύτερο εδάφιο, του κώδικα διοικητικών παραβάσεων και της επέβαλαν πρόστιμο 500 λεττονικών λατς (LVL).

16 Η Schenker προσέβαλε χωρίς επιτυχία την απόφαση αυτή ενώπιον του διευθυντή της Valsts ieņēmumu dienests. Στη συνέχεια, προσέφυγε ενώπιον του Administratīvā rajona tiesa (πρωτοβάθμιο διοικητικό δικαστήριο), ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως και υποστηρίζοντας ότι το άρθρο 11 του κανονισμού 1383/2003 προβλέπει στην πραγματικότητα τη δυνατότητα να μη βεβαιώνεται ότι τα εμπορεύματα είναι προϊόντα απομιμήσεως. Η προσφυγή αυτή απορρίφθηκε.

17 Το Apgabaltiesa (περιφερειακό δικαστήριο), επιληφθέν σε δεύτερο βαθμό, έκρινε ότι δεν μπορούσε να εφαρμοστεί το εν λόγω άρθρο 11, δεδομένου ότι η συμφωνία για την καταστροφή των εμπορευμάτων συνήφθη σε χρόνο κατά τον οποίον οι τελωνειακές αρχές είχαν ήδη διαπιστώσει την προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας.

18 Κατόπιν τούτου, η Schenker άσκησε αναίρεση ενώπιον του Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments, το οποίο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει το άρθρο 11 του κανονισμού 1383/2003 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, όταν ο φορέας δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (δικαιούχος) συμφωνεί με τον διασαφηστή ή με τον ιδιοκτήτη των εμπορευμάτων την καταστροφή τους ή διεξάγει συζητήσεις σχετικά με τη δυνατότητα καταστροφής τους και, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, το τελωνείο πληροφορηθεί ότι τα εμπορεύματα είναι προϊόντα απομιμήσεως, αποκλείεται η επιβολή στον διασαφηστή των εμπορευμάτων ή στον ιδιοκτήτη τους των κυρώσεων που προβλέπει η εθνική νομοθεσία;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

19 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να μάθει αν η κίνηση της απλουστευμένης διαδικασίας του άρθρου 11 του κανονισμού 1383/2003, με τη σύμφωνη γνώμη του φορέα δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και του εισαγωγέα, στερεί από τις αρμόδιες εθνικές αρχές τη δυνατότητα να επιβάλλουν στους υπεύθυνους της εισαγωγής τέτοιων εμπορευμάτων στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας «κυρώσεις» κατά την έννοια του άρθρου 18 του κανονισμού αυτού, όπως το διοικητικό πρόστιμο.

Παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο

20 Η Schenker υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 1383/2003 δεν επιτρέπει στις τελωνειακές αρχές να επιβάλλουν κυρώσεις όταν έχει κινηθεί απλουστευμένη διαδικασία με τη σύμφωνη γνώμη του φορέα δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και του εισαγωγέα, διότι, αφενός, η ίδια η καταστροφή των επίδικων εμπορευμάτων ήδη συνιστά κύρωση και, αφετέρου, οι εν λόγω αρχές δεν έχουν εξουσία να επεμβαίνουν στην επίλυση διαφορών μεταξύ ιδιωτών επιχειρηματιών, η οποία υπάγεται αποκλειστικά στο αστικό δίκαιο και στο πεδίο των ένδικων διαδικασιών. Εξάλλου, δεν μπορεί να επιβληθεί διοικητική κύρωση, όπως είναι το πρόστιμο, στη Schenker, ως εταιρία εκτελωνισμού, αντί του εισαγωγέα ή του κατασκευαστή.

21 Επιπλέον, στην υπόθεση της κύριας δίκης, οι τελωνειακές αρχές στηρίζουν την επιβολή του επίδικου προστίμου αποκλειστικά και μόνο στη μονομερή δήλωση του δικαιούχου του σήματος. Η εν λόγω εταιρία, ωστόσο, υποστηριζόμενη στο σημείο αυτό από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αμφισβητεί ότι η δήλωση αυτή αποτελεί αποδεικτικό στοιχείο επαρκές για να διαπιστωθεί «προσβολή δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας» κατά την έννοια του κανονισμού 1383/2003.

22 Η Valsts ieņēmumu dienests, οι Κυβερνήσεις της Λεττονίας, της Τσεχίας, της Ελλάδας και της Φινλανδίας, καθώς και η Επιτροπή είναι της γνώμης ότι η εφαρμογή μιας «απλουστευμένης διαδικασίας», κατά την έννοια του άρθρου 11 του κανονισμού 1383/2003, δεν στερεί από τις αρμόδιες αρχές τη δυνατότητα να επιβάλλουν «κυρώσεις», κατά την έννοια του άρθρου 18 του κανονισμού αυτού, αφού, όπως προκύπτει και από τη δέκατη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να επιβάλλουν κυρώσεις με αποτελεσματικό, αναλογικό και αποτρεπτικό χαρακτήρα σε περίπτωση προσβολής δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας.

Απάντηση του Δικαστηρίου

23 Όσον αφορά τη δυνατότητα των αρμόδιων αρχών να επιβάλλουν «κυρώσεις», κατά την έννοια του άρθρου 18 του κανονισμού 1383/2003, όταν έχει κινηθεί από τους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες «απλουστευμένη διαδικασία», κατά την έννοια του άρθρου 11 του κανονισμού αυτού, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, όπως προκύπτει από την ένατη αιτιολογική σκέψη του ίδιου κανονισμού, η απλουστευμένη αυτή διαδικασία καθιερώθηκε προκειμένου να διευκολύνει την εφαρμογή του κανονισμού 1383/2003 τόσο για τις τελωνειακές αρχές όσο και για τους φορείς δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας.

24 Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1383/2003, σε περίπτωση που το αρμόδιο τελωνείο, αφού γίνει δεκτή η αίτηση παρεμβάσεως του δικαιούχου, διαπιστώσει ότι τα εμπορεύματα είναι ύποπτα προσβολής δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, αναστέλλει τη χορήγηση άδειας παραλαβής των εμπορευμάτων ή προβαίνει στη δέσμευσή τους, προκειμένου να διαπιστωθεί η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας.

25 Ωστόσο, αφενός, η μη ολοκλήρωση της διαδικασίας αυτής εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών μπορεί να οδηγήσει στην είσοδο στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας εμπορευμάτων που θίγουν δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και, αφετέρου, αν ο

δικαιούχος του σήματος υποβάλει αίτηση παρεμβάσεως πρέπει, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1383/2003, να τη συνοδεύσει με δήλωση με την οποία θα δέχεται να αναλάβει όλα τα έξοδα που προκύπτουν, σύμφωνα με τον κανονισμό αυτόν, από τη διατήρηση των εμπορευμάτων υπό τελωνειακό έλεγχο, σύμφωνα με το άρθρο 9 και, όταν έχει εφαρμογή, το άρθρο 11 του κανονισμού αυτού.

26 Προκειμένου να αντισταθμίσει τα μειονεκτήματα που συνδέονται ιδίως με τη διάρκεια της διαδικασίας και με τα έξοδα αποθηκεύσεως στα οποία υποβάλλεται ο φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, ο κανονισμός 1383/2003 προέβλεψε τη δυνατότητα μιας απλουστευμένης διαδικασίας, η οποία επιτρέπει στον φορέα του δικαιώματος αυτού, με τη σύμφωνη γνώμη του διασαφητή, του κατόχου ή του κυρίου των ύποπτων εμπορευμάτων, να επιτυγχάνει την καταστροφή των εμπορευμάτων αυτών υπό τον έλεγχο των τελωνειακών αρχών, χωρίς, όπως προκύπτει από την ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, να απαιτείται η κίνηση διαδικασίας για να διαπιστωθεί αν υπήρξε όντως προσβολή δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας σύμφωνα με τις εθνικές διατάξεις.

27 Εντούτοις, η κίνηση μιας τέτοιας απλουστευμένης διαδικασίας, της οποίας η ενσωμάτωση στις εθνικές έννομες τάξεις των κρατών μελών είναι απλώς προαιρετική, δεν μπορεί να στερήσει από τις αρχές των εν λόγω κρατών μελών την εξουσία να επιβάλλουν «κυρώσεις» κατά την έννοια του άρθρου 18 του κανονισμού 1383/2003, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή προβλέπει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να καθορίζουν τις κυρώσεις που θα επιβάλλουν σε περίπτωση παραβάσεως του κανονισμού αυτού.

28 Ειδικότερα, όπως προκύπτει από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1383/2003, η εισαγωγή εμπορευμάτων που θίγουν δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας πρέπει, γενικά, να απαγορεύεται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας.

29 Συναφώς, όπως προβλέπει το άρθρο 18 του κανονισμού 1383/2003 σε συνδυασμό με τη δέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να θεσπίζουν κυρώσεις με αποτελεσματικό, αναλογικό και αποτρεπτικό χαρακτήρα για την περίπτωση παραβάσεως του κανονισμού αυτού.

30 Αντίθετα, όμως, προς όσα υποστηρίζει η Schenker, η καταστροφή των εμπορευμάτων κατόπιν προαιρετικής διαδικασίας που εξαρτάται από κοινή συμφωνία του δικαιούχου του σήματος και του εισαγωγέα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως κύρωση επιβαλλόμενη από εθνική αρχή, κατ' εφαρμογή του καθεστώτος κυρώσεων που τα κράτη μέλη υποχρεούνται να θεσπίσουν δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού 1383/2003.

31 Εν συνεχεία, όπως ορθώς επισημαίνουν η Τσεχική και η Φινλανδική Κυβέρνηση, το άρθρο 11, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1383/2003 προβλέπει ρητώς ότι η καταστροφή πραγματοποιείται αφού προηγουμένως ληφθούν συστηματικώς δείγματα, τα οποία φυλάσσονται από τις τελωνειακές αρχές υπό συνθήκες τέτοιες ώστε να μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως παραδεκτά αποδεικτικά στοιχεία επί δικών στο κράτος μέλος όπου ενδέχεται να χρειαστούν.

32 Τέλος, όσον αφορά τη φύση των αποδεικτικών στοιχείων που είναι αναγκαία για τη διαπίστωση προσβολής δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού 1383/2003, προκειμένου να διαπιστωθεί αν υπάρχει προσβολή δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του εθνικού δικαίου, εφαρμόζονται οι διατάξεις που ισχύουν στο κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου βρίσκονται τα εμπορεύματα σε μια από τις καταστάσεις του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

33 Κατόπιν των ανωτέρω, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η κίνηση της απλουστευμένης διαδικασίας του άρθρου 11 του κανονισμού 1383/2003, με τη σύμφωνη γνώμη του φορέα δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και του εισαγωγέα, δεν στερεί από τις αρμόδιες εθνικές αρχές την εξουσία να επιβάλλουν στους υπεύθυνους για την εισαγωγή τέτοιων εμπορευμάτων στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας «κυρώσεις», κατά την έννοια του άρθρου 18 του κανονισμού αυτού, όπως το διοικητικό πρόστιμο.

Επί των δικαστικών εξόδων

34 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαίνεται:

Η κίνηση της απλουστευμένης διαδικασίας του άρθρου 11 του κανονισμού (ΕΚ) 1383/2003 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 2003, για την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών έναντι εμπορευμάτων που είναι ύποπτα ότι παραβιάζουν ορισμένα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και για τα μέτρα που πρέπει να λαμβάνονται έναντι των εμπορευμάτων που διαπιστώνεται ότι παραβιάζουν παρόμοια δικαιώματα, με τη σύμφωνη γνώμη του φορέα δικαιώματος πνευμα-

τικής ιδιοκτησίας και του εισαγωγέα, δεν στερεί από τις αρμόδιες εθνικές αρχές την εξουσία να επιβάλλουν στους υπεύθυνους για την εισαγωγή τέτοιων εμπορευμάτων στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας «κυρώσεις» κατά την έννοια του άρθρου 18 του κανονισμού αυτού, όπως το διοικητικό πρόστιμο.

(υπογραφές)